

karanlık kikaplık

Theodore Sturgeon

Kanından Biraz

İngilizce aslından çeviren
Utku Yüksel

...ama öncelikle şunu belirteyim:

Yolu biliyorsunuz. Anahtar sizde. Ve bu sizin ayrıcalığınız.

Dr. Philip Outerbridge'in evine gidin. Çekinmeyin, içeri girin – ne de olsa anahtarınız var. Basamakları çıkın, koridorun sonuna kadar ilerleyin ve sola dönün. Burası Dr. Phil'in çalışma odası, epey rahat ve iyi döşenmiş bir yer. Kitaplar, kanepeler, kitaplar, masa, lamba, koltuklar ve yine kitaplar... Masaya geçin, oturun; her şey yolunda. Sağ alttaki çekmeceyi açın. Derin, çift gözlü çekmecelerden biri. Kilitli mi? Ama anahtar sizde – devam edin.

Çekmeceyi açın, çekinmeyin. Hah şöyle sonuna kadar açın. Aynen böyle. Şu dosyaları görüyor musunuz, şu sağlam yığını? Bir çeşit çerçeveye içine nasıl da sığdırdıklarına dikkat edin. Pekâlâ, kaldırın onu. (Ayağa kalksanız iyi olur; ağırdır.) İşte.

Altında, o ağırlığın altında dümdüz olup ezilmişçesine duran yarım düzine kadar daha dosya var, bildiğiniz basit dosyalardan işte. Belki de çerçeveyi üstte tutmak için yerleştirilmişlerdir; eh, bu işi başarıyla yaptıkları kesin. Belki de orada olmalarının sebebi ayrıca gizli ve mahrem olmaları, sır gibi saklanmalarıdır. Her iki "belki" de doğru olabilir. Ve belki de değerli olduklarından oradadırlar, şimdi ya da sonrası için. Değer paradır, değer bilgidir, değer eğlencedir... duyarlılıktır, özlemdir. Bu belkiyi de diğerlerine ekleyin. Bu onları mahvetmez. Hem unutmayın ki bu altı dosyadan herhangi biri için, bu belkilerden herhangi biri veya tümü geçerli olabilir. İçlerinden birine bakabilirsiniz. Üstten ikincisi mesela. Fark ettiyseniz diğerleri gibi ona da Dr. Outerbridge'in adı ve büyük kırmızı harflerle KİŞİ-

SEL–GİZLİ–ÖZEL yazılmış. Eh, durmayın. Devam edin, bu dosyayı çıkarın, çerçeveyi yerleştirin, çekmeceyi kapatın, lambayı açın, evinizdeymişsiniz gibi hissetmeye bakın. Hatta bu dosyadaki belgeleri gözden geçirebilirsiniz.

Fakat öncelikle ellerinizi pürüzsüz, sarımsı bej rengi kartonun üstüne koyup gözlerinizi kapatın ve kilitli bir çekmecenin içinde saklı duran, *GİZLİ* diye işaretlenmiş bu dosyanın barındırdığı sırları bir düşünün. Birkaç yıl önce, Dr. Phil büyük bir askeri nöropsikiyatri hastanesinde genç bir kadrolu psikologken bu dosyanın nasıl doldurulduğunu bir hayal edin. Terfi için gerekli yaşa gelmesine iki ay daha olduğundan çavuş rütbesi almıştı. Oysa üniversitedeki ilk yılından beri ünlü bir üniversite kliniğinde psikolojik tanı ve tedavi konusunda eğitim görmüş, staj yapmış ve klinik psikoloji alanında yüksek lisans derecesi almıştı.

Savaş zamanıydı ya da ona çok benzer bir dönemdi işte. Hastanenin işi başından aşkındı, bocalıyordu, içerisi ana baba günüydü. Personel, ister gemi mühendisleri, ister Baltık dilleri profesörleri olsun, savaştaki faaliyetlerden etkilenen herhangi bir kuruluştaki personel kadar yeni numaralar öğrenmek, işleri duyulmamış kısa yollardan çözmek, pek çok uğursuz saat uyumadan çalışmak zorundaydı. Memleketin her köşesindeki bazı inşaatçılar ve öğretmenler gibi, bazı hastane personeli de çok fazla mesai, çok az yardım, çok az imkân ve çok fazla gelenekselliğin yükü altındaydı, yine de en büyük yükleri daimi, yıpratıcı, kaçınılmaz vasıf gerekliliği idi. Tank fabrikalarındaki bazı işçiler her bir civatayı gerçekten özenle sıkıyordu; bazı kaynakçılar birleştirdikleri parçaları gerçekten önemsiyordu. İşte o zamanlar, bazı doktorlar da onlar gibiydi ve yaptıkları işi önemsemekten asla vazgeçmediler; iş ne denli sıkıcı, ne denli zor olursa olsun, hatta tüm dünya bir anda düşman kesilip karşılık verse, vazgeç dese, bırakıp git dese bile aldırış etmediler.

Belki de bu dosyaların değeri ve böylesine gizli tutulmalarının sebebi, bu geçmişini anımsatacak bir nitelikleri bulunmasındandır. Bir tanesini açın ve o geçmişini yeniden yaşayın. Deyin ki bu bir zaferdi. Deyin ki bu bir trajedi. Deyin ki bu asla kefareti ödenemeyecek kor-

kunç bir yanıŖ... öyle ki yapıldığı için bir daha asla tekrarlanmayacak. Deyin ki, işte beni öldüren dava; ölmemiş olsam da öldüğümde onun yüzünden öleceğim. Deyin ki, işte burada, benim büyük iç görüm, ilham kaynağım, o gün gelip çattığında ise kitabım ve ölümsüzlüğüm yatıyor. Deyin ki, bu bir başarısızlık; bu hence herkesin başarısızlığı, ben-ben Tanrı'ya dua ediyorum ki başkasının başardığı, oysa benim yapmam gereken ama yapmadığım o küçücük şeyi asla keşfetmeyeyim. Deyin ki... kilitlerle korumaya alınmış, üstüne saklanmış ve son olarak da gizlilik beyanı ile korunmuş her dosya hakkında söylenecek bir şey var.

Ama şimdi gözlerinizi açın ve önünüzdeki o dosyaya bakın. Kenarındaki içerik kısmında şöyle yazıyor:

“GEORGE SMITH”

Tırnak işaretleri, üstüne bastırılarak dikkatle, neredeyse 66 ve 99 gibi görünecek şekilde yazılmış.

Devam edin.

Açın şunu.

Yolu biliyorsunuz. Anahtar sizde. Ve bu sizin ayrıcalığınız. Nedenini bilmek ister misiniz? Çünkü siz Okursunuz ve okuduğunuz şey de bir kurgu. Ah, evet öyle, bu bir kurgu. Dr. Philip Outerbridge'e gelince, o da bir kurgu ve buna aldırma-yacaktır. O yüzden devam edin – size bir şey söylemeyecektir. Gayet güvendesiniz.

Öyle, öyle, cidden öyle, bu bir kurgu...

Burada daktiloyle yazılmış bir mektup var, sanki antet kısmını çıkarmak için üstten cetvel yardımıyla yırtılmış gibi görünüyor. Tarihin üzerinde kalan O-R harfleri mürekkeple yazılmış, el baskısı, büyük ve net.

Merkez Hastanesi Genel Merkezi,
Portland Ore.: bilinen diğer adıyla—
Yardımcı Personel Ofisi
Freudsville, Oregon.

K-D
12 Ocak

Sevgili Phil,

Her şeyden önce yukarıdaki K-D yazımına dikkat et. Bu kayıt dışı anlamına geliyor ve bunun altını çizmek istiyorum. Gelecekte bunu görürsen, hatta gördüğünde, açıklamaya ihtiyacın olmayacaktır. Kısaltılabilecek ve şifrelenebilecek her şey benim için bir lütuftur, özellikle de bu deliler evini sizin şu kargaşanızdan kurtarmadan benim idareme verdiklerinden beri. Acemilerin kabalıklarını mazur görün, sevgili doktor; inan, bana iyi geliyorlar.

Ayrı ve son derece resmi bir kapağın altında —ve bağlantılar üzerinden— bir AX544 dosyasına ilişkin senin için yazdığım talimatları bulacaksın. Ben albayım, sen çavuşsun. Ben yöneticiyim, sen sadece personelsin. Talimatlar da bu yüzden zaten. Öte yandan biz eski arkadaşız ve sen uzmanlık alanında benden altı kat daha kıdemlisin. Emirler arasında bahsedilmeyen gerçek şu: Affedersiniz, kusura bakmayın diyerek

geçştirilemeyecek kadar büyük bir hataya neden olduk. Bu asker, denizaşırı harekât ara toplanma bölgesinden çıkarıldı ve kıt akıllı, ilaç bağımlısı bir binbaşı tarafından “sınıflandırılmamış psikoz” başlığıyla ve “tehlikeli, şiddetli” ifadeleriyle damgalanarak buraya geri gönderildi. Askerin onun burnuna yumruk attığı göz önüne alındığında düpedüz kindarlıktan kaynaklanmış da olabilir. Suçlu olabilir —şu anda geçerli olan kanıtlara göre— ama deli değil. Bana öyle geliyor ki o doğru olanı yaptı ama binbaşının kıt anlayışına göre bir subaya vurmak delilik ve bu yüzden o, askeri hapishane yerine tımarhanenize gönderildi.

İşleri karmaşıklaştıran şey, bu adamı kaybetmiş olmamız. Yetersiz personel, iş yükü ve her türlü sorun yüzünden bu asker üç aydır teşhis veya tedavi olmaksızın tecritte kaldı ve eğer oraya vardığında suçlamalarınıza uymuyorduyorsa bile artık kesinlikle uyuyordur. Her nasıl olduysa bu durum dikkatsizliğin âlâsı gibi gözüküyor, adaletsizlikten bahsetmiyorum bile. Resmi düzende “tanı ve tedavi” ne anlama geliyor düşün, lütfen Phil, diz çökmüş hâlde o adamı oradan ve ordundan öyle bir çıkar ki hiçbir komisyona, davaya veya manşete konu olmasın. Dahası, bu davanın esası bir yana, bu ufak meseleleri bir kenara atmalıyız. Bir yatağa ihtiyacımız var. *Benim* yatağa ihtiyacım var. Ya da böyle bir şey yine yaşanırsa ihtiyacım olacak diyelim.

O meselenin başarıyla üstesinden geleceğin konusunda sana güveniyorum, Philip. Geçerli bir tanı değil, kulağa da geçerli gelen bir tanı lazım. Bundan sonra taburcu olur. Ödül olarak da, takdir etse de etmese de, o öküzü binbaşuya bizzat attığı yumrukları müesseseye yazacağız.

yerinde bulunmayan ev sahibin,
Al

Not: Keyfini daha da artırayım, yukarıda adı geçen binbaşının (Manson) görev sırasında bir C-119 kazasında hayatını

kaybettiği haberini aldım. Bunu, söz konusu hastayla ilgili olarak ek dosyalara ilişkin talebime yanıt olarak öğrendim. Başka da bir şey yok.

A.W.

İşte bir mektubun karbon kopyası.

Sahra Hastanesi #2

Smithton Kasabası, Cal.: bilinen diğer adıyla—

K-D

Lazımlık Bürosu

14 Ocak

Reik'in Çiftliği, Kaliforniya

Sevgili Al:

Mektupla teşhisi koymuşsun hemen. Şarlatan doktorun on dolarlık bir ıslak mendil gönderdiği ve onunla yüzünü silip geri gönderdiğinde diz kapağı iltihabı tanısı koyabildiği o tekniği çalışıyor olmalısın. Bugün o adamla yarım saat geçirdim —yeminim olsun, Al, ayırabildiğim tek vakit bu— ve onu en üst katta, güvenli bir hücrede yapayalnız buldum. Çok kibar ve sessizdi. Hiçbir öneride bulunmasa da soruları güzel cevaplıyordu. Onu biraz umutlandırmakta hiç tereddüt etmedim — tek isteği dışarı çıkmaktı ve ona benimle işbirliği yaptığı takdirde bu isteğine kavuşacağı fikrini verdim. Beni memnun etmek için gereğinden fazla hevesliydi. İlk kez ve muhtemelen de bir kereliğine, bir subay olmadığım için memnunum. Subayları pek sevmiyor. Senin de söylediğin gibi, eğer böyle hisseden her askeri tecrit altına alırsak iskân için Kaliforniya eyaletinin tamamını tahliye etmek zorunda kalacağız.

Herhangi bir test yapmak için ilk gittiğimde yanımda hiçbir şeyim yoktu — zamanımın olmayışı da buna dahil, kahretsin. Gus'ı bir kompozisyon kitabı ve birkaç tane tükenmez kalem alması için gönderdim ve hastaya, hayat hikâyesini aklına nasıl geliyorsa öyle yazmasını söyleyerek dışarıdan

bakmanın faydalı olabileceğini düşündürdüm ona. Ben tekrar dönene kadar onu meşgul edecektir bu, dönüşüm de çok uzun sürmez – hatta daha da erken dönebilirim, eğer otuz saatlik bir mesaiyi ve benim için bir uyku gidericiyi uygun görürsen.

Yorgunluklarımla,
Phil

Yazılı bir transkripsiyonun üçüncü veya dördüncü kopyası.

George'un Raporu

George'un adı ilk defa duyulduğunda insanlar Tokyo'nun dışındaki büyük bir sahne alanındaydı ve o kadar meşguldüler ki, o işlerle meşgul olmayanlara bile bir sürü iş düşüyordu. Askeriyede sıradan bir olaydır bu, binlerce adam boş boş otururken geriye kalan bir avuç adamın da kendini parladığı bir ortamdır orası. Bu işlerden biri de postaydı. Postaların sansürlenmesi gerekiyordu; askeri şeyler ve bilhassa bu savaşa has belirli, özel şeyler. Bunun dışındakiler mektubu yazan kişiden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Gerçi dikkatli davranması gereken bir teğmen, dikkatli davranıldığı hâlde yine de bu hatayı yaptı. Sansürlemesi gerektiği mektuplardan birini sonradan fark ettiğinde şaşkına döndü. Onu Tabipler Birliği'nde binbaşı olan bir arkadaşına götürdü ancak o sadece bir doktor değildi, bir psikiyatristti. Mektuba baktı ve teğmene bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını ve teğmenin de bildiği üzere askeriyeyi ilgilendirecek bir nitelik taşımadığını söyledi. Fakat bu hiçbir işe yaramadı çünkü mektup artık binbaşının elindeydi ve bu durum onu aynı şekilde rahatsız etmişti. Bu yüzden mektubu yazan askeri çağırdı.

Ertesi gün binbaşı, odasında masasını toplarken bu asker de kapısının önünde bekliyordu; askerin içeri girmesi için kapıyı açtı. Binbaşının elinde bir sürü kâğıtla dolu bir dosya vardı. "Ee, içeri gel," dedi ve kâğıtlara baktı. "Ee, Smith."